

Arrest

nr. 188 329 van 14 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS, in opvolging van advocaat K. DE COCK, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 februari 2013 toe op het Belgische grondgebied, in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart.

1.2. Verzoeker legde op 8 maart 2013 een aankomstverklaring (bijlage 3) af te Beveren, waarbij hij tot verblijf werd toegelaten tot 5 mei 2013.

1.3. Verzoeker diende op 31 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 juli 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing gaf aanleiding tot het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 17 maart 2015 (RvV 17 maart 2015, nr. 141 139).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 15 juli 2013 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 26 maart 2015 een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.3. vermelde aanvraag. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris diezelfde dag een tweede beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Verzoeker, die op 10 juni 2015 wederom toekwam op het Belgische grondgebied, legde op 16 juni 2015 een aankomstverklaring (bijlage 3) af te Lokeren, waarbij hij tot verblijf werd toegelaten tot 7 september 2015.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 november 2015 de derde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 mei 2016 een vierde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 december 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: O.(…)

voornaam: S.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 20/11/2015, 09/05/2016).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Lokeren samen met een vrouw van Nigeriaanse nationaliteit (Mevr. C.(...)) met een F-kaart geldig tot 01/08/2019. Op 20/05/2016 weigerde de burgerlijke stand van Lokeren het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wenste een huwelijk aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. C.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. C.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene verklaart bij de PZ Lokeren naast een vriendin ook nog een zus te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Italië (waar hij over een verblijfskaart beschikt) of naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven Met Mevr. C.(...) en zijn zus niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vrouw en die zus, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in Italië.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene heeft geen toestemming om in het Rijk te verblijven. De "Permesso di Soggiorno" nr. 107239154 van Italië waarover hij beschikt, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf van langer dan 90 dagen in het Rijk. Hij kan niet bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam volgens eigen verklaring op 10/06/2015 België binnen en diende een aankomstverklaring in op 16/06/2015 dat geldig was tot 07/09/2015. Aangezien betrokkene langer op het grondgebied verbleef dan hem was toegelaten werd aan betrokkene op 20/11/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. Hij heeft hier geen gevolg aan gegeven.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Lokeren samen met een vrouw van Nigeriaanse nationaliteit (Mevr. C.(...)) met een F-kaart geldig tot 01/08/2019. Op 20/05/2016 weigerde de burgerlijke stand van Lokeren het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wenste een huwelijk aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk werd aan betrokkene op 09/05/2016 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten ter kennis gegeven. Ook hier heeft hij geen gevolg aan gegeven.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel

in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. C.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. C.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene verklaart bij de PZ Lokeren naast een vriendin ook nog een zus te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Italië (waar hij over een verblijfskaart beschikt) of naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven met Mevr. C.(...) en zijn zus niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vrouw en die zus, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in Italië.

Betrokkene werd nochtans door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

Reden van de beslissing tot vasthouding:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 20/11/2015, 09/05/2016).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Lokeren samen met een vrouw van Nigeriaanse nationaliteit (Mevr. C.(...)) met een F-kaart geldig tot 01/08/2019. Op 20/05/2016 weigerde de burgerlijke stand van Lokeren het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wenste een huwelijk aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. C.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. C.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke

verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene verklaart bij de PZ Lokeren naast een vriendin ook nog een zus te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Italië (waar hij over een verblijfskaart beschikt) of naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven met Mevr. C.(...) en zijn zus niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vrouw en die zus, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in Italië.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.11. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 december 2016 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van *"(...) de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen, alsook op machtsoverschrijding. (...)"* Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

"(...)"

De "motivering" van de bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)"

1.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de naam van verzoeker op de bestreden beslissing – bijlage 13septies verkeerd staat.

In plaats van O.(...)Z(...) S.(...) werd verkeerdelijk vermeld O.(...)S(...) S.(...).

Ook op de kennisgeving bij de plaats waar verzoeker zijn handtekening moest zetten werd nogmaals zijn naam verkeerd vermeld.

Verzoeker begrijpt zelf geen Nederlands en wist trouwens totaal niet wat hij op dat moment ondertekende.

Er is derhalve niet voldaan aan een belangrijke vormvereiste nl. de vermelding van de correcte naam van de betrokken vreemdeling op de beslissing.

Tevens is hierdoor inbreuk gepleegd op de rechten van verdediging, de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel en is tevens niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Er is hierdoor tevens sprake van machtsoverschrijding in hoofde van verweerster.

2.

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

In de bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat verzoeker langer in het Rijk zou verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen en de stelling dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing van verwijdering zou gevolg gegeven hebben.

Tevens wordt gesteld dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering zou gevolg gegeven hebben.

Verwerende partij houdt hiermee echter geen rekening met het feit dat door verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van het huwelijk beroep heeft aangetekend.

De zaak werd behandeld op de zitting dd. 08.12.2016 en staat voor uitspraak op de zitting dd. 05.01.2017.

Het is dan ook tegen elke logica en redelijkheid in dat er thans ten aanzien van verzoeker zo kort voor de uitspraak in die zaak huidig bestreden beslissing wordt genomen.

Door deze beslissing heeft verzoeker zelfs niet de mogelijkheid om persoonlijk aanwezig te zijn bij de uitspraak.

Er wordt reeds een bevel tot uitwijzing gegeven terwijl niet eens is geoordeeld of de huwelijksaanvraag van verzoeker met zijn partner geldig is en het huwelijk kan worden voltrokken.

Indien op 05.01.2017 zou geoordeeld worden dat het huwelijk ook effectief kan plaatsvinden, zou de achterliggende beweegreden van huidig bestreden beslissing niet langer gelden en zou hij wel een rechtsgeldig verblijf in België hebben.

Indien hij ondertussen het grondgebied zou moeten verlaten, dan worden de partners van elkaar gescheiden, en kan dit huwelijk niet binnen redelijke termijn plaatsvinden.

Blijkbaar heeft verwerende partij dit niet onderzocht.

In casu is de bestreden beslissing dus duidelijk genomen zonder grondig onderzoek van het dossier.

Verzoeker werd ook zonder meer geconfronteerd met de bestreden beslissing zonder dat hem de kans is geboden om een verweer te voeren of bijkomende stukken voor te brengen.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen met miskennis van elke redelijkheid en de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Tevens wordt hiermee door verweerster eisen en voorwaarden gesteld die nergens wettelijk zijn voorzien.

Er is hierdoor derhalve tevens sprake van machtsoverschrijding in hoofde van verweerster.

3.

Tevens werd geen rekening gehouden met de omstandigheid dat er een uitgesproken kinderwens is van het koppel. Uit onderzoek is echter gebleken dat er een medisch probleem is bij de partner van verzoeker die momenteel de bevruchting op natuurlijke wijze in de weg staat. Zij heeft hiervoor een behandeling gevolgd en partijen hopen beiden snel via IVF hun liefde te kunnen bezegelen met een kind.

De finalisatie van deze bevruchtingsmethode is eerstdaags gepland, doch de bestreden beslissing met vrijheidsberoving van verzoeker staat deze geplande afspraak in de weg.

Het is duidelijk dat de relatie van verzoeker met zijn partner en hun kinderwens een van de voornaamste redenen is waarom verzoeker het belangrijk vindt om zijn leven in België verder te zetten en niet omgekeerd.

De verwijdering van het grondgebied zou teweegbrengen dat verzoeker gescheiden wordt van zijn partner / de toekomstige moeder van het kind.

Ook het eventueel nareizen door de partner van verzoeker is geen optie en zou die medische ingreep in de weg staan, alsook zou zijn partner die in België volledig geïntegreerd is weggerukt worden van haar economische, professionele, familiale, ... leven in België.

Dit getuigt duidelijk van het feit dat geen rekening wordt gehouden met de concrete argumenten en omstandigheden die verzoeker kon hebben aangehaald indien hij hiertoe de kans had gekregen.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen met miskennis van elke redelijkheid en de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Tevens wordt hiermee door verweerster eisen en voorwaarden gesteld die nergens wettelijk zijn voorzien.

Er is hierdoor derhalve tevens sprake van machtsoverschrijding in hoofde van verweerster.

4.

Bovendien dient de aanwezigheid van de levenspartner van verzoeker waarmee hij onmiskenbaar samenwoont en zijn familie o.m. zus hier in België in rekening te worden gebracht bij het nemen van een beslissing en niet zomaar van de hand te worden gedaan als niet relevant of onvoldoende om een vrijheidsberoving en uitwijzing in de weg te staan.

Het belang hiervan mag zeker en vast niet gerelativeerd worden. Door de uitwijzing zal verzoeker worden weggerukt van zijn partner en familie wat een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. impliceert.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

(...)

Artikel 8 EVRM is van directe werking in het intern Belgisch recht.

Volledig ter goeder trouw hebben verzoeker en zijn partner zich gewend tot de desbetreffende dienst in het stadhuis om hun wil tot huwen kenbaar te maken.

Het wegrukken uit dit familiale midden heeft dan ook nefaste gevolgen niet alleen voor verzoeker maar ook voor zijn partner en diens familie (o.a. zijn zus) en impliceert dan ook een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Door de bestreden beslissing zou verzoeker onmiskenbaar gescheiden worden van zijn partner die in BELGIË geldig verblijf heeft en haar familiaal, sociaal, economisch, professioneel,... leven heeft opgebouwd en die verzoeker dus niet zomaar kan achterlaten zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing.

De redenering in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 E.V.R.M. houdt dus geen steek.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 E.V.R.M.

(...)”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van een foto van hemzelf en zijn partner mevrouw C. (verzoekschrift, bijlage 2), een verslag van een gynaecologisch onderzoek van mevrouw C. (verzoekschrift, bijlage 3) en een afschrift van een afspraak in het universitair ziekenhuis Gent (verzoekschrift, bijlage 4).

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van “(...) *het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, (...) als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen (...)*” Onder ‘middel’ dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “(...) *de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)*” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande beginselen zouden worden geschonden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, en artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, stelt als volgt:

“(...

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens de concrete feitelijke vaststelling weerlegt dat hij *“(...) langer op het Schengengrondgebied [verblijft] dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden (...)”*, waardoor in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Verzoeker betwist evenmin dat hij *“(...) geen gevolg [heeft] gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 20/11/2015, 09/05/2016) (...)”*, waardoor op grond van bovenvermeld artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kon worden afgeweken en kon worden beslist om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

3.7. Verzoeker wijst er in zijn middel in de eerste plaats op dat zijn naam meerdere malen verkeerd vermeld staat op de bestreden beslissing (in plaats van O.(...) Z.(...) S.(...) werd verkeerdelijk O.(...) S.(...) S.(...) aangegeven) en meent dat hiermee niet voldaan is *“(...) aan een belangrijke vormvereiste nl. de vermelding van de correcte naam van de betrokkenen vreemdeling op de beslissing (...)”*. Dit is echter een louter materiële misslag die niet van aard is om het pertinent karakter van de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Waar verzoeker aangeeft dat hij geen Nederlands begrijpt en niet wist wat hij op het moment van de afgifte ondertekende, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om op dat moment de onjuiste spelwijze van zijn naam te melden. Er is op dit punt in geen geval sprake van machtsoverschrijding in hoofde van verweerder zoals verzoeker in zijn middel betoogt. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker de onduidelijkheid over de juiste versie van zijn naam zelf in stand houdt door in de aanhef van zijn verzoekschrift zelf ‘verkeerdelijk’ de spelwijze O.(...) S.(...) S.(...) te hanteren. Uit niets blijkt dat beide versies van verzoekers naam aanleiding zouden hebben gegeven tot verwarring betreffende zijn persoon.

3.8. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij nooit een *“(...) behoorlijke gelegenheid (...)”* zou hebben gehad om zijn zaak te verdedigen en dat men *“(...) op geen enkel ogenblik rekening [hield] met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad (...)”*. Nochtans blijkt uit het zogeheten ‘TARAP-borderel’, dat in het administratief dossier is opgenomen, dat een weergave bevat van het administratief verslag inzake illegaal verblijf opgemaakt door de politie van Lokeren op 9 mei 2016, en waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen, dat verzoeker werd verhoord en in de gelegenheid werd gesteld zijn standpunt kenbaar te maken. Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier ook nog een volgend administratief verslag inzake illegaal verblijf van 22 december 2016 van de politie van Lokeren, waarbij verzoeker op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen opnieuw de mogelijkheid kreeg om de nodige verklaringen af te leggen.

3.9. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij huwelijksintenties had met mevrouw C. met wie hij een relatie zou hebben. In weerwil van verzoekers betoog werd met deze situatie in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden. In de beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“(...) Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Lokeren samen met een vrouw van Nigeriaanse nationaliteit (Mevr. C.(...)) met een F-kaart geldig tot 01/08/2019. Op 20/05/2016 weigerde de burgerlijke*

stand van Lokeren het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wenste een huwelijk aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. C.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. C.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. (...) Betrokkene verklaart bij de PZ Lokeren naast een vriendin ook nog een zus te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Italië (waar hij over een verblijfskaart beschikt) of naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven met Mevr. C.(...) en zijn zus niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vrouw en die zus, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in Italië. (...)”

3.10. Verzoeker meent dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lokeren beroep heeft aangetekend. Hoewel verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor geen melding maakte van deze beroepsprocedure, staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen: “(...) Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. (...)”. Aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor geen melding maakte van de stand van de procedure voor de familierechtbank, kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onredelijkheid worden verweten doordat de beslissing werd genomen een tweetal weken voor de uitspraak in de zaak. Het standpunt van verzoeker dat de beslissing niet langer zou gelden indien zijn huwelijk kan plaatsvinden aangezien hij dan over een rechtsgeldig verblijf in België zou beschikken, kan niet worden bijgetreden. Zelfs indien het huwelijk van verzoeker met zijn partner zou worden voltrokken, beschikt hij niet automatisch over een verblijfstitel omdat eerst moet worden nagegaan of hij aan alle wettelijke voorwaarden voldoet.

3.11. Met zijn hypothese dat het huwelijk niet binnen een redelijke termijn zou kunnen plaatsvinden indien de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd, loopt verzoeker vooruit op de uitslag van de procedure voor de familierechtbank. De Raad merkt op dat de situatie van verzoeker ter terechtzitting niet wordt geactualiseerd. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: “(...) Het louter feit dat Mevr. C.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. C.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. (...) In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. (...)”. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat deze motieven voorwaarden zouden toevoegen aan de wet, onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn, geen blijk zouden geven van *fair-play* en er sprake zou zijn van machtsoverschrijding, zoals hij in zijn middel beweert.

3.12. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met de uitgesproken kindervens van het koppel en het gegeven dat er dienaangaande een aantal medische problemen zijn bij zijn partner waarvoor zij in behandeling is, waarbij de bestreden beslissing de bij het ziekenhuis geplande afspraak in de weg zou staan. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker nooit eerder had meegedeeld dat hij en zijn partner een kindervens zouden hebben. Dit blijkt noch uit het hierboven reeds aangehaalde administratief verslag van 9 mei 2016, noch uit dat van 22 december 2016. Het gynaecologisch verslag en de afspraakbevestiging, die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), bevinden zich niet in het administratief dossier. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening houden met het feit dat verzoeker en zijn partner een kindervens zouden hebben. Ook de Raad kan thans met deze stukken geen rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de

vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Ten overvloede stipt de Raad aan dat de verwijdering van verzoeker geen invloed hoeft te hebben op de behandeling van zijn partner door een gynaecoloog en dat hij niet aantoonde dat zijn verwijdering de in het ziekenhuis geplande afspraak in de weg zou staan, vermits niet kan worden ingezien hoe de afspraakbevestiging voor vrijdag 19 augustus 2016 (Verzoekschrift, bijlage 4) gedwarsboomd werd door de bestreden beslissing, die pas vier maanden later genomen zou worden.

3.13. Verzoeker voert in zijn vierde middelonderdeel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarbij hij stelt dat *“(…) de aanwezigheid van de levenspartner van verzoeker waarmee hij onmiskenbaar samenwoont en zijn familie o.m. zus hier in België in rekening [dient] te worden gebracht bij het nemen van een beslissing en niet zomaar van de hand te worden gedaan als niet relevant of onvoldoende om een vrijheidsberoving en uitwijzing in de weg te staan. (…)”* Door de bestreden beslissing zal hij, zo poneert verzoeker, worden weggerukt van zijn familie en zijn partner, een partner waarmee hij wenst te huwen, een kinderwens heeft en die haar hele leven heeft opgebouwd in België en waarvan volgens verzoeker aldus niet kan worden verwacht dat ze hem achterna reist.

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.15. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.16. Vooreerst wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met en gemotiveerd werd over het familieleven dat verzoeker meent te onderhouden en dat dit niet *“(…) zomaar (…)”* van de hand wordt gedaan.

3.17. *In casu* rijst de vraag of er wel sprake is van een beschermenswaardig familie – en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat de relatie met zijn partner betreft, bevindt zich in het administratief dossier een negatief advies van de procureur des Konings van 19 mei 2016 aangaande het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn partner. Dit negatief advies vormt een tegenindicatie voor het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker.

Wat het familieleven betreft dat verzoeker beweert te onderhouden met zijn zus, wijst de Raad er op dat opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeker en zijn zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Verzoeker vernoemt zijn zus als familie, maar toont zijn aanverwantschap met deze persoon niet aan en maakt evenmin concreet waaruit de vereiste band van afhankelijkheid in zijn geval zou blijken.

3.18. Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker zou worden aanvaard, dringt zich de vaststelling op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating, aangezien verzoeker nooit tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn blote beweringen over de onmogelijkheid voor zijn partner om elders een leven op te bouwen en zijn hypothetische beschouwingen over toekomstige kinderen niet in slaagt aan te tonen dat zijn preciaire gezins- en familiale relaties zouden opwegen tegen de belangen van de Belgische staat, die in dit geval zwaarder doorwegen: "(...) Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77). Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Lokeren samen met een vrouw van Nigeriaanse nationaliteit (Mevr. C.(...)) met een F-kaart geldig tot 01/08/2019. Op 20/05/2016 weigerde de burgerlijke stand van Lokeren het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wenste een huwelijk aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. C.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. C.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart bij de PZ Lokeren naast een vriendin ook nog een zus te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Italië (waar hij over een verblijfskaart beschikt) of naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven met Mevr. C.(...) en zijn zus niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vrouw en die zus, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in Italië. (...)"

3.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft geen machtsoverschrijding aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN